

Solidariteten er som en bølge

Tekst: Marthe Valle. Saken er hentet fra Fritt Palestina nr. 2/2019.

Først og fremst; gratulerer så masse til Palestinakomiteen med 50-årsjubileum!

Jeg er så takknemlig for at jeg har vokst opp og bor i et land med så sterke solidariske tradisjoner, og for at Palestinakomiteen utrettelig står på i sitt arbeid for frihet og rettferdighet.

Det å bo i Norge og være engasjert i solidaritetsarbeid, er for meg en kontinuerlig mental prosess som krever påfyll og oppmerksomhet. Fordi perspektiv er ferskvare, og fordi det er lett å glemme i en travel hverdag hva det engasjementet egentlig handler om.

Da jeg reiste til Palestina for første gang i 2007 visste jeg at noe var endret i meg for bestandig, noe som ikke kunne reverseres. Jeg var så heldig å få reise de første gangene med Venke Aarehun og Anna Mørseth, to sterke, kunnskapsrike og kloke kvinner som har jobbet med solidaritetsarbeid i Palestina i flere tiår.

Deres refleksjoner og kunnskap hjalp meg til å hele tiden sortere det jeg så og opplevde, og ikke minst sette det i et større perspektiv. Helt fra den første reisen og alle reiser som har kommet etter det, så har det slått meg hva det er som virkelig gjør inntrykk i møte med Palestina. Først og fremst er det menneskene, som med sin hjertelighet og gjestfrihet alltid har fått meg til å føle meg velkommen og hjemme. Maten, landskapet, kulturen, poesien og musikken har gjort inntrykk og tatt plass i hjertet, og jeg har fått venner som jeg sikkert vil ha resten av livet.

Så er det uretten. Ydmykelsen. Trakasseringen. Mur og soldater, våpen og sjekkpunkter.

Men verst av alt, følelsen av at palestinerne blir fratatt sin menneskelighet av israelerne som kontrollerer og bestemmer. At deres liv og frihet er mindre verdt, og at alt i deres liv skjer på nåde. Det er nesten ikke til å fatte at livet kan leves under sånne forhold. At man i år etter år, generasjon etter generasjon, kan bevare både identitet og motstand når man hele tiden blir forsøkt fratatt sin verdighet.

Saken fortsetter under bildet.

Marthe Valle under en solidaritetsopptreden for Palestina i 2018.

Foto: Stian Arnesen

Det er få palestinere som fortsatt tror på en tostatsløsning. Som den palestinske skribenten Yasmeen Al-Khoudary sier: "Spør hvilken som helst palestiner i kvelende Gaza, etter 12 år med israelsk blokade, hva han eller hun tenker om tostatsløsningen. Vedkommende vil sannsynligvis ikke orke å svare. Folk er lei av å snakke, de er lei av å gjenta det grunnleggende kravet om å få en ende på okkupasjonen."

I disse tider er det ikke alltid like lett å holde motet oppe, veldig mye har gått i feil retning for Palestina de siste årene, og det kan synes håpløst med for eksempel USAs renvasking av israelsk okkupasjon og den enorme fremveksten av bosettinger på palestinsk land.

I bosettingsbevegelsens ideologi er det en kjent profeti at det jødiske folket skal bosette seg på alle høyder i Judea og Samaria, for å så få oppleve den messianske tidsalder, og det er vanskelig å ikke tro på at det er nettopp dette som skjer i praksis, med et samtidig ran av palestinsk jord, land og vann.

Nå er det også en tydelig splittelse innad i Israel, der den overstyrende følelsen er frykt, både på høyre- og venstresiden, frykt for hva som vil skje hvis de blir værende i de okkuperte områdene og frykt for hva som vil skje hvis de forlater. Situasjonen synes mer fastlåst og håpløs enn noensinne, og ekkot fra tidligere fredsavtaler virker hule og tomme.

Det handler om land, infrastruktur, ressurser og grenser, grenser som hele tiden flyttes. Verdenssamfunnets stadige "fordømmelser" av bombingene av Gaza og kolonisering av okkupert land, gjør lite eller ingen nytte. Det betyr at kampen er viktigere enn noen gang, og vi må bruke de virkemidlene vi har.

Bruk av sosiale media for å fremme palestinerne sak nytter, nyere forskning viser at både Facebook, YouTube og Twitter er gode kanaler for å spre informasjon om Israels overgrep og okkupasjon, og at solidariteten med Palestina øker som følge av dette. Ikke minst er det viktig fordi palestinerne selv kan dokumentere og fortelle om sin egen virkelighet.

Ulike kampanjer som spres på sosiale media nytter også, og har økt i omfang de siste årene. Sosiale media har gjort det lettere å nå mange, og gjør det også lettere for offentlige personer å spre solidaritetsbudskap som kan ha stor påvirkningskraft. Det gjør det også lettere å påvirke mennesker direkte, og til å skape engasjement rundt boikott. BDS-bevegelsen vokser, og det nytter. Og så tror jeg det aller viktigste vi gjør er det som Saeb Erekat sa til oss da vi møtte han i Jeriko i 2008; "reis hjem og fortell om det dere ser".

Solidariteten og engasjementet er som en bølge, og det er opp til meg hvor sterkt jeg lar den slå inn. Ved å jevnlig minne meg selv på hvorfor solidariteten er så viktig, ved å jevnlig erindre hvordan det har føltes å være vitne til den grusomme okkupasjonen, og at dette lever palestinerne med hver eneste dag. For bølgen kan ha stor kraft hvis den er sterk nok, det har historien lært oss.